

utilregnelige Omstændigheder hos Skolelæreren, dog idetmindste maatte føre med sig, at naar der ellers maatte være en utilregnelig Årsag til at affædige en Skolelærer, da maatte man kunne gjøre det. Jeg troer ligeledes, at man, naar man læser denne Indstilling med Opmærksomhed, vil finde, at Cancelliet ogsaa gjør opmærksom paa, at der i denne Anordning ogsaa findes Hjemmel til at affædige en Skolelærer, naar han i sin Embedsførelse har gjort sig skyldig i visse Forseelser; men ialfald skulde jeg huffe meget feil, om ikke Cancelliet gennem et Raisonnement udtryffeligt kommer til den Afslutning, at, hvor en Skolelærer ved sit Forhold i eller udenfor sin Embedsførelse har gjort sig uærdig eller mistet den Tillid, som er nødvendig, for at han med Nytte og Held skal kunne virke i sit Kald, anseer Cancelliet sig i Analogi med Forordningen af 1814 ligesvem for beføiet til at affædige ham — og naturligvis efter Omstændighederne at søge Bedkommende fjernet ad den judicielle Vej eller, naar Omstændighederne tale derfor, ad Resolutionens Vej. Det ærede Medlem vil ogsaa see, at netop i denne Cancellibetænkning gjøres der Anthydninger, som i den Forklaring, som jeg gav i mit Svar paa Nr. 3 i den anden Deel af Interpellationen, ville finde deres Syldbestgjørelse eller Grund. Der er ogsaa et Punkt i Cancelliets Betænkning, som den ærede Interpellant oversaae, nemlig, at Cancelliet gjør opmærksom paa, at man ikke kan drage nogen Analogi eller gjøre nogen Slutning fra Bestemmelsen i Ltr. C § 8 derhen, at Cancelliet ikke i andre Tilfælde skulde kunne affædige ved Resolution, nemlig fordi denne Bestemmelse ikke staaer i selve Anordningen, men i et Bilag, nemlig Bilag C, som egentlig ikke havde til Hensigt at angive, ad hvilke Veie man overhovedet kunde affædige Skolelærere, men derimod at bestemme de Rettigheder og de Pligter, som paahvile Amts- og Skoledirectionen, og at angive den Fremgangsmaade, som den har at bruge. Interessant er ogsaa — jeg veed virkelig, ikke om den staaer i denne Cancelliets Indstilling; men den paaheraabes i det Mindste af Cancelliet — en Dom, som i Aaret 1840 overgik en Skole-

lærer, der havde stjaalet. Han blev nemlig ved Underretten dømt til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt til Embedsfortabelse; men Sagen blev appelleret, og ved Overretten blev han dømt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorimod Overretten erklærede, at det maatte beroe paa Dyrigheden, hvorvidt han skulde affættes fra sit Embede eller ikke. Hvad dernæst angaaer Generalprocureurens Erklæring, da forstaaer jeg heller ikke at læse denne saaledes som den ærede Interpellant; thi jeg læser i Generalprocureurens Skrivelse en Aerkjendelse af Rigtigheden af det, som er udviklet i Cancelliets Skrivelse, men tillige en Erklæring om, at der i Grundlovsparagraffen, som hans Opmærksomhed var henvendt paa fra Ministeriets Side, ikke kunde hentes noget Bevis i denne Sag; skulde den bevise Noget, maatte det snarere være i modsat Retning, men i Virkeligheden beviste den Intet. Den ærede Interpellant gif dernæst over til Loven af 8de Marts 1856 og til de Bestemmelser, som indeholdes deri, og meente, at saaledes som Reglen der var — Reglen er jo den, at en Skolelærer ikke kan faae Pension, førend han har været 10 Aar i Embede, — var Ministeren nu heelt anderledes stillet, end han tidligere vilde være med de gamle Bestemmelser — jeg troer idetmindste, at den ærede Interpellant udtrykte sig saaledes. Men ved det Spørgsmaal, som her foreligger, kommer det jo slet ikke i Betragtning, om den Paagjældende skal have Pension eller ikke; hvad der her foretages er: Kan en Minister affædige en Skolelærer ved Resolution, eller skal han gaae den judicielle Vej? Pensionsspørgsmaalet kan jo umulig bestemme enten det Ene eller det Andet; det maa beroe paa Forholdets egen Beskaffenhed, hvorvidt den ene eller den anden Vej er berettiget. Den ærede Interpellant kom til det Resultat, at man ikke maatte affædige Skolelærere ved Resolution uden paa Grund af Alderdom eller Svaghet — der er forresten eet Tilfælde endnu, saavidt jeg huffer, og det er, naar Bedkommende mangler de fornødne Kundskaber, men dette skal jeg med Fornøielse forbigaae — og han meente, at der vel kunde være andre Tilfælde, men,